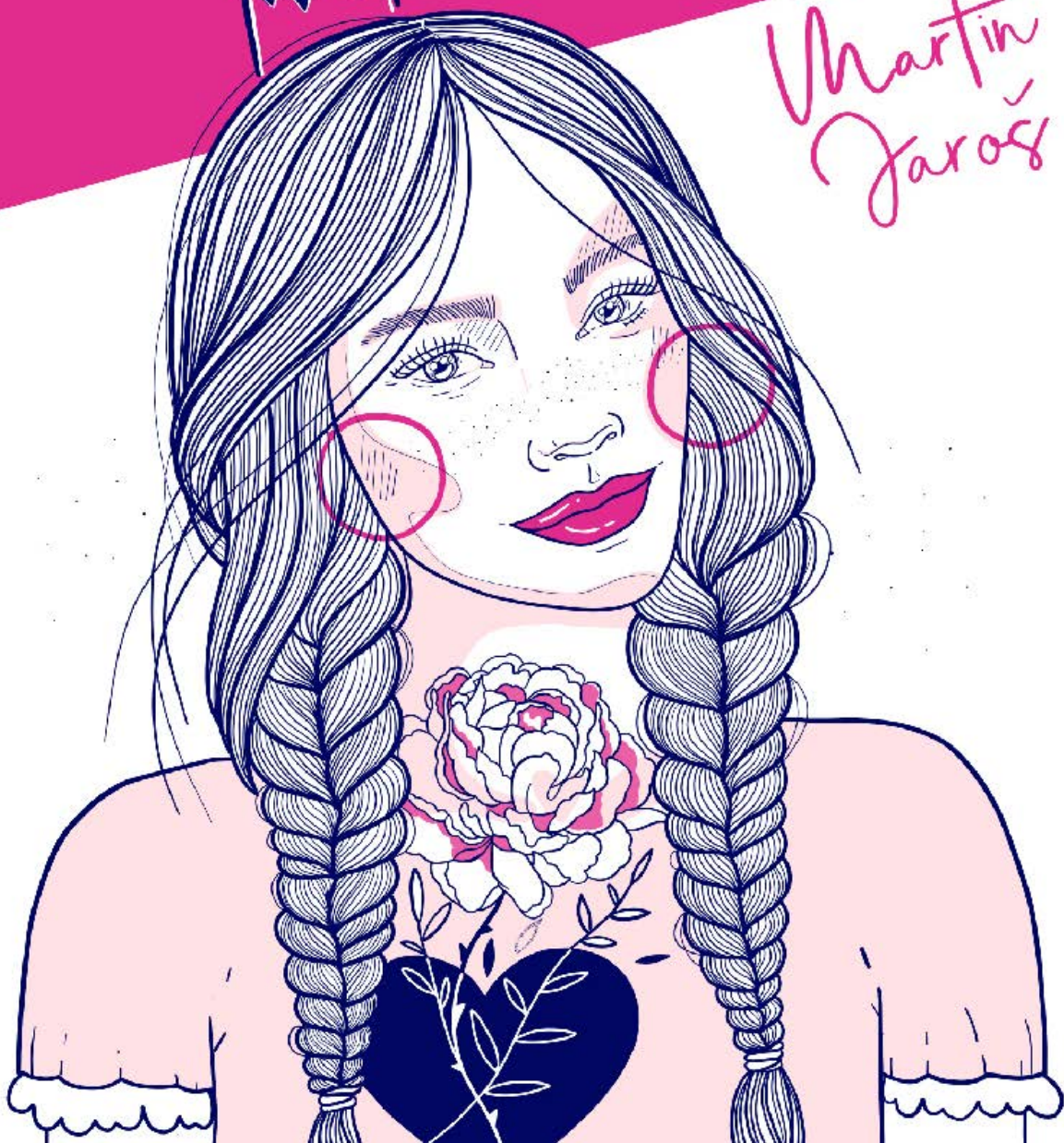

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

Martin
Jaroš

Pohádka o pyšné princezně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Jaroš

Pohádka o pyšné princezně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

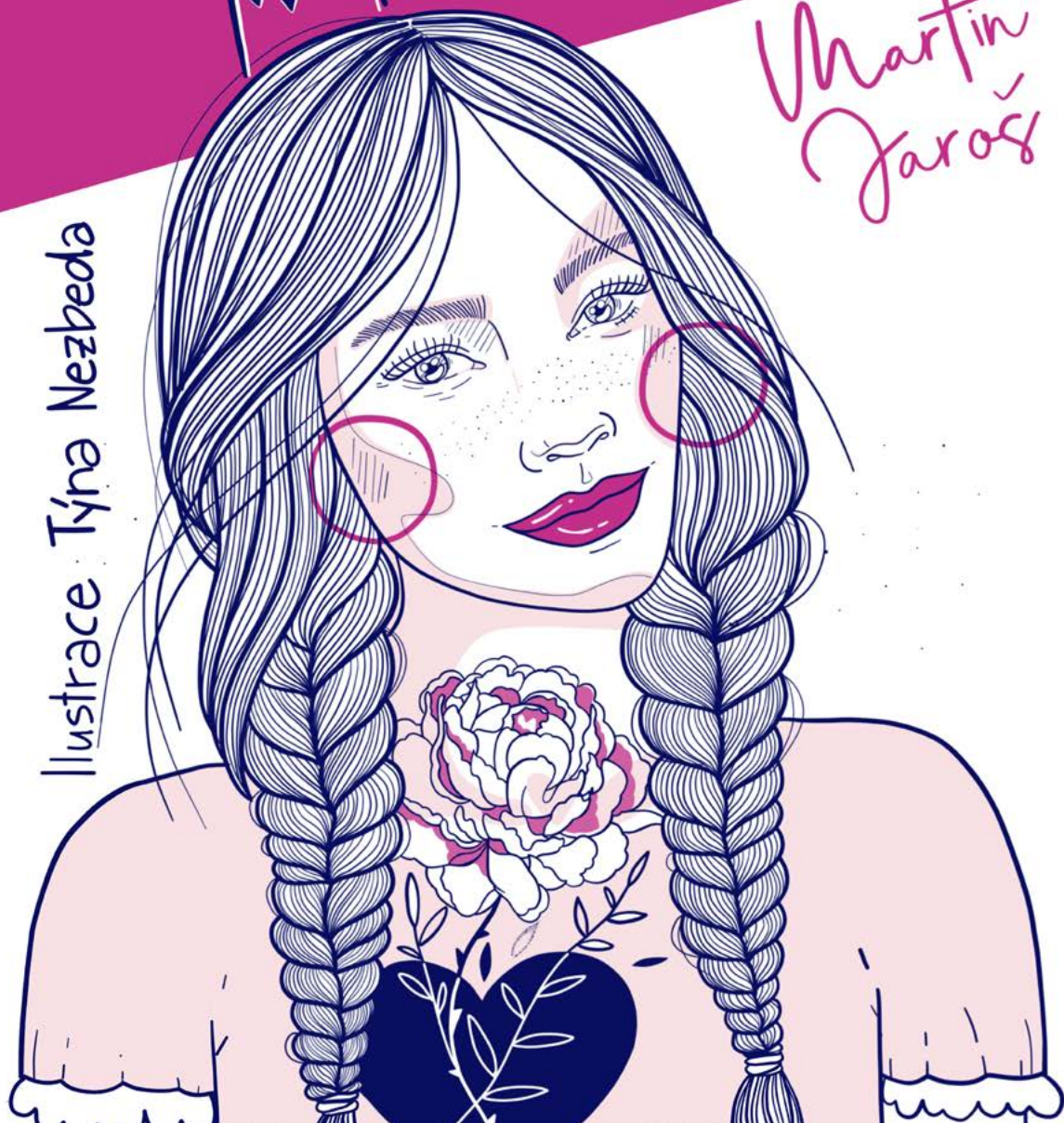
ALBATROS **MEDIA a.s.**

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

Martin
Jaroš

Ilustrace Týna Nezbedá

MARTIN JAROŠ

POHÁDKA
O PYŠNÉ
PRINCEZNĚ

© Martin Jaroš, 2018

Illustrations © Týna Nezbeda, 2018

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-248-4

ISBN e-knihy 978-80-7597-328-3 (1. zveřejnění, 2018)

Půlnoční království bylo požehnané království. Na stromech tam sice nerostly zrovna jitrnice a ani z nebe nepadali pečení holubi, přesto se v něm lidem žilo dobře. Všichni byli veselí a pracovití a měli rádi svého moudrého a rozvážného krále Jaroslava.

Rádi měli i spravedlivou královnu Žofii. Nejen proto, že byla vlídná a laskavá ke svému králi, ale i proto, že milovala svůj lid.

A kdo by mohl zapomenout na královskou dceru, princeznu Krasomilu? Ta byla hezká jako poupátko, živá a zvědavá a rodiče ji vychovávali k pokoře a lásce nejenom k lidem, ale i k přírodě. A dělali to nejlépe, jak to jen uměli.

Král Jaroslav plnil všechny vladařské povinnosti jaksepatří. Utíkal od nich jenom ke svým oblíbeným rytířským turnajům. Co ale čert nechtěl, nebylo jich popravdě zrovna málo. Nemohl si však pomoci. Byl nejenom králem, ale taky rytířem. Vládnout musel tedy nejen na královském trůnu, ale i na kolbišti. I tam bylo zapotřebí ukázat, kdo je nejlepší, nejodvážnější a neporazitelný.

Královna se o svého muže při každickém turnaji převelice bála. A pokaždé to vypadalo nějak takhle...

Na hradním nádvoří stála dřevěná tribuna, na níž seděli urození hosté. Kolem ní vlály praporce s erbem Půlnočního království. O něco dál stáli obyčejní lidé, kteří přišli svého krále povzbuzovat a fandit mu.

Atmosféra takového klání byla doslova nabitá emocemi. Když se rytíři rozjeli na koních proti sobě, všechno na okamžik ztichlo. Když do sebe rytíři narazili dřevci, ozval se potlesk, výkřiky a jásot.

Když došlo na poslední klání, publikum vzrušeně křičelo: „Vivat král! Vivat král!“

A královna Žofie si při souboji krále Jaroslava pokaždé zakrývala oči a pětiletá Krasomila, na svůj věk skutečně snad až příliš temperamentní, jí musela popisovat všechno, co vidí.

Blízko u královny seděl Jaroslavův mladší bratr Matyáš, kterého nebylo snadné přehlédnout. Od všech na tribuně se lišil svým výstředním, až směšným oblečením a přehnaně hranými způsoby.

Klání na kolbišti jako kdyby se ho ani netýkalo, jenom když se k němu otočila královna Žofie, pokaždé podlézavě sklonil hlavu k pozdravu a svému bratrovi začal přehnaně fandit.

Ze všech nejvíc ale krále povzbuzoval komoří Vavřinec. Na pohled byl tak trošku směšný, protože to byl starý popleta, ale byl oddaný svému králi a vždy to s každým myslel dobře. Prostě to byl dobrák od kosti. A malou princeznu Krasomilu přímo zbožňoval. Usmíval se na ni stále, i ve chvílích toho největšího napětí, když si stoupla na špičky, aby co nejlépe viděla, a chytala maminku za ruku: „Podívej, mami, táta už jede!“

A když zazněly fanfáry, dva nejlepší rytíři se rozjeli proti sobě. Opět všechno ztichlo v napjatém očekávání a krve by se v nikom nedořezal. Královna si zakryla oči a špitla ustrašeně: „Z těch jeho věčných soubojů přijdu jednou určitě o rozum.“

Oběma rytířům vlály chocholy na přilbicích, pevně svírali své dřevce a štíty a nezadržitelně se k sobě přibližovali.

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

A zatímco si královna zakrývala oči, malá Krasomila vzrušeně fandila: „Táto, do toho! Táto, do toho!“

Rytíři do sebe narazili dřevci. Koně se zapotáceli, zvedl se oblak prachu a v tu chvíli Krasomila chytila mámu za ruku, aby ji uklidnila: „Neboj, mamí, táta je přece nejlepší!“

Královna Žofie roztáhla prsty na ruce, kterou si zakrývala obličej, aby na svého muže trochu viděla, a na tváři se jí pokaždé objevil spokojený úsměv. Na zemi vedle koně neležel Jaroslav, ale jeho vyzyvatel.

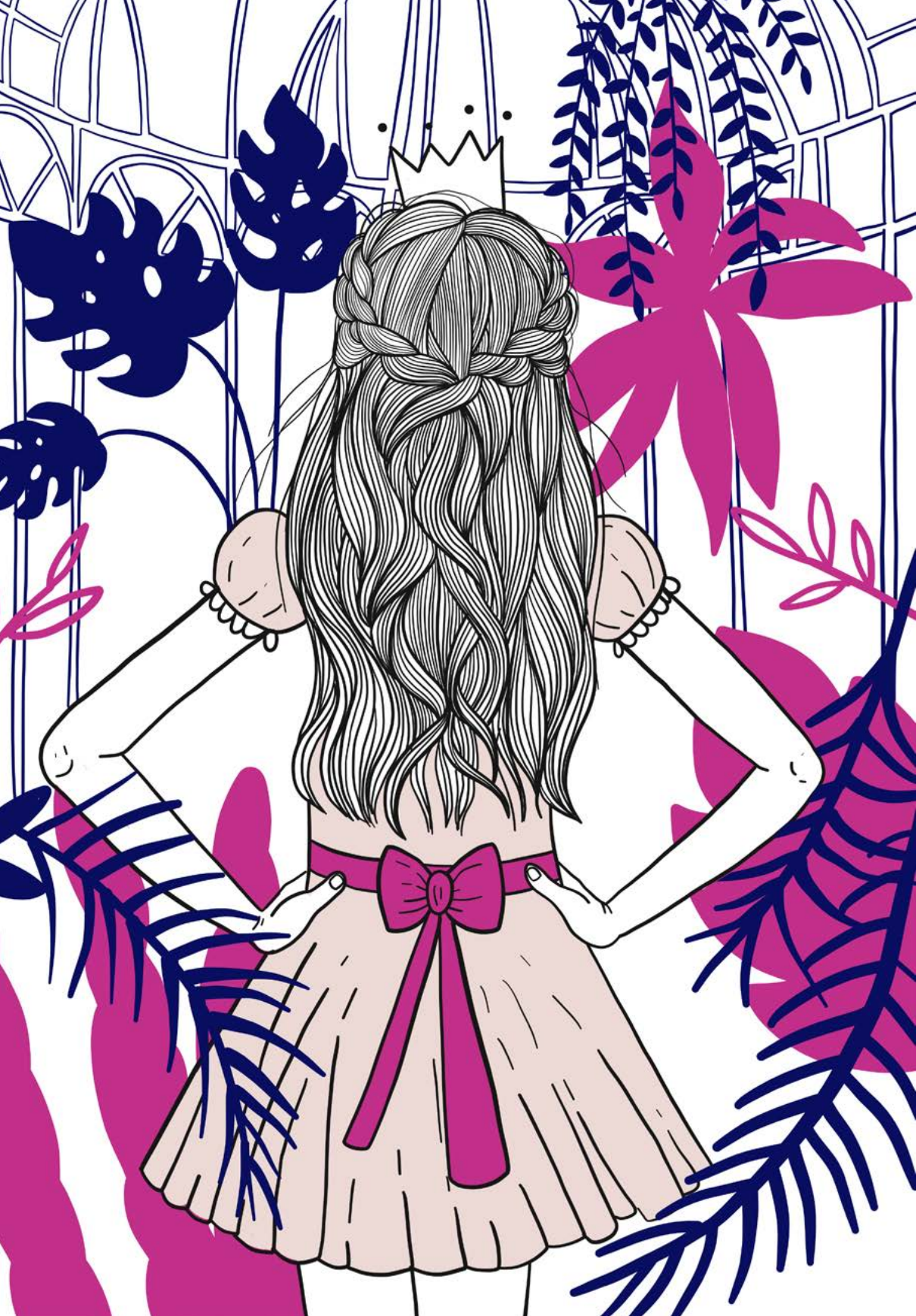
„Stejně pokaždé trnu hrůzou, že nám tatínka přivezou jako lazara,“ zašeptala do ouška své dceři tak, aby to nikdo jiný neslyšel.

Ale to už se roztomilá princezna smála na vítěze, který na koni přijel až k nim před tribunu, aby si během jízdy odklopil hledí přilbice a spiklenecky na královnu i dcerku zamrkal. Obě mu zamávaly. Královna si sundala z krku šátek a uvázala mu jej na hrot dřevce. Král pak dřevce pozvedl k nebesům, na znamení, aby trubači zatroubili fanfáru. Teprve pak diváci začali nadšeně skandovat: „Vivat král Jaroslav!“

A pak mohly začít oslavy. Všichni měli z nového krále vítězství velikou radost, jenom králův mladší bratr Matyáš, jako kdyby byl naopak trochu rozmrzelý. Vymlouval se, že ho bolí hlava nebo zuby anebo je mu nevolno, a tedy nemůže slavit s ostatními.

Královna Žofie s princeznou Krasomilou se moc rády procházely rozlehlou královskou zahradou. Aby ne, široko daleko nebylo hezčí. Zvláště pak upravený prostorný skleník, kterému nebylo rovno na celém širém světě.

Obě se zalíbením pečovaly o překrásné květiny a vzácné rostliny, zvláště pak o jednu exotickou a rozkvetlou květinu, kterou každé ráno s láskou zalévaly a hladily ji po květech a listech. Královna Žofie se k ní pokaždé naklonila s přivřenýma očima a zhluboka vdechla její omamnou vůni: „Cítíš, jak krásně voní, Krasomilo?“

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

Princezna si ke květině přivoněla stejně jako její maminka. A jako kdyby vdechla drobounká pírká, hlasitě kýchla.

„Tak krásně, až mě z toho šimrá v nose,“ smála se, protože u téhle nejmilovanější květiny se jí to stávalo pokaždé.

„Ty si ze všeho musíš hned dělat legraci!“ kárala ji královna Žofie s láskou: „Žádný div, když se tatínek místo tvé výchovy věnuje turnajům.“

To hlasité kýchnutí přilákalo do skleníku zahradníka Matěje, kterému království vděčilo za to, že královská zahrada byla tak krásná.

„Pozdrav pánbůh, urozená princezno,“ ozval se pobaveně s širokým úsměvem zahradník a v mozaikových dveřích se mírně uklonil.

„Ať i tobě slouží, zahradníku,“ odvětila trochu rozjívěně Krasomila: „To z té květiny mě vždycky šimrá v nose.“

„To abys věděla, jak je tahle květina pro nás dvě velice vzácná a důležitá,“ pohladila ji královna po vlasech: „Tu jsem dostala od tvého tatínka v den, kdy ses nám narodila.“

Krasomila nedokázala poslouchat dál bez toho, aby se alespoň nepou-smála. Pak pokračovala společně s maminkou: „... vyžaduje každodenní lásku a péči. Teď zrovna potřebuje napít.“

Královna se zahradníkem nedokázali zadržet smích, a teprve až po chvíli se královna na princeznu podívala káravě.

„Nebuď nezdvořilá, Krasomilo!“

Ale princezna, jako kdyby toho nebylo dost, zavolala tak trošku drze na zahradníka: „Zahradníku, slyšels? Hned přines vodu!“

Zahradník se mírně uklonil a bez reptání vykročil k nedaleké studánce, aby splnil princeznino přání. Královna Žofie nemohla princeznino chování nechat bez povšimnutí.

„Ty nikam nechod, zahradníku,“ zavolala za ním a se zvednutým obočím na Krasomilu přísně pohlédla: „Naše princezna nebude líná a o květinu se ráda postará sama. Jinak by se jí mohly zkrátit žíly a ještě by jí mohlo napršet do pyšného nosáčku.“

Princezna se na ni trucovitě podívala a udiveně u toho kroutila svou ctěnou hlavičkou, div že si ji neukroutila.

„A k čemu tedy máme služebnictvo?“ ptala se vzdorovitě.

Toho, že princezna odmlouvala a nedokázala kolikrát udržet jazyk za zuby a mumlala si pod nos dál to své, aby to bylo i nebylo slyšet, si všimli už i dvořané.

„Copak nejsem princezna?“ nedala se zastavit.

„Podívej, princezno Krasomilo,“ zvedla už královna významně hlas a ukazováček namířila na vzácnou květinu, která před očima všech přítomných začala viditelně uvadat: „Vidíš, jak uvadá?“

A princezna se zase trošku zapýřila a jen s velkým sebezapřením se na květinu a pak na maminku podívala. Královna přisedla ke květině a něžně ji pohladila.

„Stačila jen chvilka, kdy ses chovala pyšně a panovačně. Tahle květina to na tobě pokaždé bezpečně poznala. Když se budeš povyšovat nad ostatní, nikdo tě nebude mít rád. A ona ti to pokaždé připomene. To si prosím, mé dítě, zapamatuj.“

Krasomila nakonec pokorně přikývla, ale plamínky z jejích očí se přesto nevytratily a hořely, jako kdyby jimi chtěla mamince říct: „Kolikrát jsem to už slyšela. To já si to jenom chtěla znova vyzkoušet, jestli to pořád funguje.“

Ve skleníku se ale zrovna objevil zahradník s konví vody v ruce a chtěl uvadající květinu zalít. Krasomila mu vzala těžkou konev z ruky.

„Já sama, zahradníku!“ řekla mu pokorně, ale odhodlaně a začala vzácnou květinu zalévat. A květina se princezně přímo před očima rázem odvděčila. Viditelně pookřála, zvedla se a zase vypadala nádherná a krásně svěží. Na princeznině tváři vykouzlila spokojený úsměv. Usmívala se také královna i zahradník a rovněž král Jaroslav, který se ve skleníku náhle objevil.

„Bylo nad slunce jasnější, že nejkrásnější květiny našeho království najdu právě tady,“ pronesl radostně.

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

Když ho princezna Krasomila spatřila, položila konev na zem a skočila mu do náruče. Král Jaroslav ji objal, ale ani královně, ani princezně neuniklo jeho nepatrné zasténání.

„Auuu! Opatrně, miláčku,“ ohradil se s bolestnou grimasou. Nechtěně tak prozradil, v jakém stavu se jeho tělesná schránka po rytířském turnaji nachází.

„Takový turnaj není procházka růžovou zahradou!“ snažil se alespoň takhle dodat svým bolístkám důležitost.

„Náš hrdina a vítěz turnaje,“ přistoupila k němu s lehkou výčitkou v očích královna a taky ho objala, a že si dala záležet, aby mu ty jeho naražené kosti nepatrně srovnala: „Jen přiznej, můj králi, že jsi naklepaný jako řízek.“

Jak ho královna objala, král opět tiše zasténal, ovšem snažil se tvářit jako-by nic. Přesto princeznu Krasomilu raději položil na zem.

„Má paní, ty prostě dovedeš najít na všechno ta nejvýstižnější přirovnání,“ musel se král zasmát. A milované královně hned složil kompliment: „Máš jako vždycky pravdu, drahá. Myslím, že není nic, co by mě na těle nebolelo.“

„A nechceš se už jednou začít chovat jako moudrý panovník? Jako král, který nepřejíždí od turnaje k turnaji, ale stará se především o blaho svého lidu?“ pustila se do něj. Opakovala to už po tolikáté: „Dovedeš si představit, že by se ti, nedej bůh, něco stalo? Kdo by pak místo tebe panoval? Snad ne tvůj bratr Matyáš?“

„Má drahá, ještě se nechystám do hrobu,“ bránil se takovým řečem pobaveně král: „A kdyby, tak proč Matyáš? Ty bys mě přece zastoupila nejlépe.“

Když ale viděl, že píchnul do vosího hnízda a královna začíná zuřit, raději se jí ihned teatrálně poklonil, aby zažehnal královskou hádku. Něco takového by nebylo před očima princezny Krasomily a ani zahradníka za žádných okolností vhodné.

Než se však královna Žofie stačila rozzlobit, králi Jaroslavovi louplo ke všemu tomu v zádech, takže tam zůstal stát s bolestným sténáním zkroucený jako paragraf.

„Jenom se na sebe podívej, ty náš statečný rytíři,“ nedokázala se královna ubránit úsměvu: „To jsou ty tvoje rytířské turnaje.“

A i když to nebylo zrovna namístě, smáli se všichni – král Jaroslav, královna Žofie, princezna Krasomila, dokonce i královský zahradník.

Království, honosný zámek i rozlehlé královské zahrady a parky s rybníky, bludišti a sady, to všechno kdysi chránila před vpády nenasytných dobyvatelů mohutná a vysoká kamenná zeď. Ale že byl král Jaroslav široko daleko vyhlášený za toho nejstatečnějšího a nejnebojácnějšího rytíře, budil tak veliký respekt, že se všichni bojechtiví a loupeživí dobyvatelé Půlnočnímu království raději velikým obloukem vyhýbali. Snad i proto se o kamennou zeď vlastně nikdo v království nijak zvlášť nestaral. Místy se z ní vydrolil nějaký kámen nebo vypadly hned dva, a dokonce zrovinka hnedle za královskými zahradami se dala dokonce bez větších potíží přelézt.

Kousek za zdí stál osamocený tmavý dům, který působil na první pohled hrůzostrašně, a většina lidí se mu proto taky raději vyhnula.

Nad branou do dvora visel rozměrný trám s vypáleným nápisem „Katovna, kovárna a rovnání kostí“, ze kterého se vyjímalo především slovo KATOVNA. Zbýlá slova byla téměř nečitelná a pomalu se vytrácela.

Ve dvoře toho strašidelného stavení byla pod stříškou malá kovářská dílna. U domu pak stály dvě prázdné šibenice, na kterých s oblibou sedávali krkavci. Místo aby na šibenici viseli lotři, jak bývá zvykem, byla mezi nimi natažená šňůra s prádlem. O kus dál stál špalek na stínání hlav, který také už nepamatoval krev, a katovskou sekyrou se štípalo akorát tak dříví.

Přestože katovna někomu naháněla strach, král Jaroslav s princeznou Krasomilou tam čas od času zajeli. Zvláště pak po těžkých turnajích, když král Jaroslav potřeboval trochu narovnat na skřipci a namasírovat záda.

„Pokaždé když sem přijedeme, mám pocit, že tady určitě musí strašit,“ mudrovala malá Krasomila, když královský kočár zastavil ve dvoře

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

u katovny. Krkavci poplašeně uletěli a král Jaroslav vzal princeznu za ruku, aby jí pomohl z kočáru.

„Tady se nemáš čeho bát,“ usmál se na ni: „Naposledy se tu popravovalo ještě za vlády tvého pradědečka. A dobře víš, že stínání hlav a ani mučení nemám rád.“

Král se snažil přibrzdit její představivost, i když tušil, že to na něj princezna jenom hraje.

Jenomže ani nestihl domluvit, když se z tajemného domu ozval nelidský řev. Princezna se vylekala a ustrašeně se přitulila k tátovi, kterému taky skoro ztuhla krev v žilách. Všechno se však po chvilce vysvětlilo, když se ve dveřích objevil pobledlý dvořan. Dlaní si držel nateklou tvář, zato na rtech mu visel vysvobozující úsměv. V prstech druhé ruky vítězoslavně držel vytržený boľavý zub. Za jeho zády se šklebil královský kat Lečo.

Když ti dva spatřili vzácnou návštěvu, jako jeden muž poklekli a vysekli králi i princezně hlubokou poklonu.

„Čemu vdčíme za tak vzácnou návštěvu, veličenstvo?“ zeptal se Lečo, poté co oběma král pokynul, aby si stoupili: „Snad vaše velectěná královská záda potřebují opět drobet naklepat a přerovnat?“

Krále tím před zraky dvořana uvedl do rozpaků, a tak když vcházeli do katovny, uhodil se do čela o dřevěný trám s nápisem.

„Jau! To byla rána, až se mi rozsvítilo před očima!“ mnul si čelo a vyčítavě se podíval na kata: „Říkal jsem ti, ať ten trám sundáš, nebo se tady jednou někdo zmrzačí.“

A zatímco se kat Lečo jenom přihloupě usmíval, když dvořan viděl rozloženého krále, vypařil se tišeji než pára nad hrncem.

Když pak král s princeznou vešli do katovny, Jaroslav bez jediného zaváhání zamířil úzkými točitými schůdky do podzemních rozlehlých prostor mučírny. Princezna Krasomila ho radostně následovala. Zatímco Lečo jejímu tatínkovi napravoval záda, ona si mohla hrát na všech těch hrozivě vypadajících zařizích. Takový skřípec nebo mučící křeslo používala jako

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

prolézačky nebo se ráda ukrývala v těle ocelové mučicí panny a hrála si v ní na schovávanou. I když to v mučírně Krasomila dobře znala, král s Lečem na ni přesto raději poočku dohlíželi.

Králi na bolavá místa vedle blahodárného masírování pomáhala obzvláště účinná mast, kterou vyráběl sám Lečo. Obsahovala výtažky z horských bylin a cosi, co bylo jenom jeho tajemstvím, a ani samotnému králi svůj recept nikdy neprozradil.

„Jak se tak dívám na ty vaše kosti, výsosti, měl byste turnaje už přenechat mladším,“ mudroval Lečo, zatímco masíroval velectěná královská záda: „A nejlépe hned teď, dokud vás nikdo neporazil. Všichni si vás tak budou pamatovat.“

„Mluvíš stejně jako moje žena. Ty už zřejmě nechceš, abych tě čas od času poctil svou královskou návštěvou,“ pronesl mezi úlevnými vzdechy trochu mrzutě král.

„Ale kdepak, výsosti. Vaše milostivá návštěva pro mě je a bude pokaždé požehnáním. Ale už byste se měl začít trochu šetřit,“ vykrucoval se Lečo.

„Takže tím chceš říct, že jsem starý?“ narovnal se na lavici král a Lečo najednou nevěděl, jestli to myslí ještě pořád jako šprým, anebo mluví vážně.

„Ne, ne. Kdepak, vaše veličenstvo. Tohle by mě ani ve snu nenapadlo.“

A to už i Krasomila přestala lézt po natahovacím skřipci a čekala, co se z toho vyklube. Král se však obrátil k Lečovi, jeho rozmrzelý výraz se rozjasnil a široce se na něj usmál. Všichni se museli začít smát. Jen Lečo si u toho smíchu utíral kapky potu z čela. Král Jaroslav si v podobných šprýmech, u kterých druhým mnohdy na čelo vystoupaly krůpěje studeného potu, liboval.

Jak to chodí v životě, chodí to i v pohádkách. Spokojený a šťastný život, radost a smích jsou jenom jednou stranou mince. A jako kdyby v jednu chvíli někdo mávl kouzelným proutkem a mince se obrátila. Královna Žofie náhle onemocněla a nepomohly ani úpěnlivé prosby, ani královské vyhrožování.

Rychle chřadla a nakonec svého muže a milovanou dceru i království navždy opustila. Celých deset let od té chvíle vlála nad zámek černá vlajka. Deset let drželo Půlnoční království za milovanou královnu smutek. Jedinou živou vzpomínkou na ni zůstala květina, o kterou se Krasomila každý den starala. Připomínala jí maminku. Ale taky pýchu, na kterou si musela dávat čím dál větší pozor. Pýchu, na kterou ji maminka tak často upozorňovala. Ona už tenkrát věděla, že s pýchou to bude mít její princeznička nahnuté. Proto tak dbala na to, aby malá Krasomila dobře věděla, že se nikdy nesmí povyšovat nad ostatní. Učila ji, že tou správnou vlastností vládců je skromnost a poctivost. Pokaždé když byla Krasomila jenom trošičku pyšná, dávala jí to vzácná květina najevo tím, že zvadla.

Krasomila byla krásné milé děvčátko, i srdíčko měla na správném místě, jenom si někdy nevěděla rady sama se sebou a dokázala snadno rozzlobit a vztekat, že tím trápila všechny kolem, a dokonce i svého milujícího tatínka krále.

Teprve po dlouhých deseti letech, jednoho ubrečeného rána, král Jaroslav vstal z postele a rozhodl se, že truchlení a smutku bylo dost! Usoudil, že bude rozumné konečně ulevit celému království. Jeho poddaní mu těch deset let smutku nijak nezazlívali, pokorně truchlili s ním, ale rozhodnutí ukončit smutek a sundat černé zástavy udělalo všem nesmírnou radost.

Bylo to, jako kdyby s černou vlajkou zmizely i černé mraky a království otevřelo cestu slunci a jeho hřejivým paprskům. Vše najednou obživlo.

Ke svému významnému rozhodnutí měl král Jaroslav i vážnější důvody. Blížily se totiž sedmnácté narozeniny princezny Krasomily a on už je nechtěl slavit v smutku. Princezna už nebyla děvčátko, co si mučidla plete s prolézačkou. Vyrostla z ní pohledná mladá dívka. Zvěsti o její kráse se nesly široko daleko za hranice království. O její přízeň se začínalo ucházet nespočet princů a mladých králů, jenomže dokud se v království držel smutek, princezna neměla na žádného z princů ani pomyšlení.

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

A byl tu i další, neméně vážný důvod. Všichni ti dobytvační válečníci, kteří se kdysi krále Jaroslava a jeho vojáků báli, si najednou začínali na Půlnoční království brousit zuby. Domnívali se, že je už snadno k mání. A to král Jaroslav nemohl dopustit. Rozhodl se tedy oprášit i lesk kdysi tak věhlasných rytířských klání, aby všem ukázal znovu svou sílu. To, že král Jaroslav se jen tak snadno porazit nedá! Sám ale musel rychle znovu nabrat sílu, protože rytířské brnění za těch deset let pořádně ztěžklo.

Hned v prvním rytířském klání vyhrál, i když byl pěkně potlučený. V dalších to už bylo mnohem lepší. Opět ho nikdo nedokázal porazit, zato cítil každé místo na svém královském těle. Nedával to však na sobě znát, jen jeho zkřivený výraz občas prozrazoval utrpení.

A když už musela tátu na nějaký ten turnaj doprovázet princezna Krasomila, byla to pro ni muka. Už se u nich nebavila jako kdysi, neposkakovala a hlasitě nefandila, ale spíše si rukou zakrývala oči, stejně jako kdysi to dělala její maminka. U každého nájezdu trnula hrůzou v obavách o tatínkovo zdraví.

Změnila se. A králi Jaroslavovi to neuniklo. Přestože neustále někde jezdil a v království nikdy dlouho nepobyl, chtěl dceři udělat radost. Rozhodl se, že podle Krasomilina portrétu nechá k jejím sedmnáctým narozeninám vyrazit slavnostní sérii zlatých mincí. Věděl, jak velikou radost jí takový dárek udělá.

Král tedy opět jezdil do katovny, nejen aby mu Lečo napravil bolavá záda, ale především aby tam v malé kovárně společně s ním v tajnosti připravili všechno potřebné k ražbě zlatých mincí. Jaroslav chtěl totiž sám vyrobit první raznici a vyrazit první zlatou minci s portrétem milované dcery.

Krasomila se na něj už delší dobu zlobila, že ji s sebou nikam nebere. Bála se o něj, když nevěděla, kam jezdí a co tam dělá, a vyčítala mu, proč s ní nezůstane. Nebo proč s ním vlastně Leča nemůže jít navštívit, jako když ještě žila maminka. Jako když byla malá a chodila si do katovny hrát.

Ale král nechtěl dopustit, aby bylo chystané překvapení prozrazeno, a tak si pokaždé vymyslel nějakou pohádku. A to se princezně vůbec nelíbilo.